திராவிடநாடு

29—6—58 | வார வெளியீடு | விலை 16 காசு

வழிதான் உண்டோ?

(சா. சதாசிவம்)

சென்னையில் துறைமு கத்தில்
எண்மர்தான் மாண்டு போனார்!
அன்னையின் விழிகள் கொட்டும்
அருவிநீர் எனவே கண்ணீர்!
எண்ணவே குமுறும் நெஞ்சம்
எவரினித் தவிர்ப்பர் சோகம்!
என்னையா ஆட்சிப் பீடம்
எதிலுமே கொலைதான் அந்தோ!

நடந்ததை ஏட்டில் கண்டு
நன்றென உரைப்பார் உண்டோ?
கடந்ததை எண்ணும் போது
கண்களோ அருவி யாகும்!
மடிந்தவர் நிலையை எண்ணும்
மனமுமே உடைந்து போகும்!
இடிந்ததே வாழ்க்கை என்று
கண்ணீரே கொட்டும் கூட்டம்!

உழைக்கின்ற தோழர் கூட்டம்
உய்வுற வழியைக் கேட்டால்
இழைக்கின்றார் துன்பம் என்றால்
எளியோர் உயர்வ தென்றோ?
பிழைத்திட வேண்டும் என்றால்
பிடித்திடு குண்டை என்பார்!
உழைப்பவர் நிலை உயர
அரசிலே வழிதான் உண்டோ?

விடுதலையானார்

சிறைச்சாலையிலிருந்து, சென்ற வாரம், பெரியார் விடுதலையானது கேட்டு, தமிழகம் களித்தது; திராவிடர் தம் உள்ளமெல்லாம் குதூகலமடைந்தது. சென்னையிலும், அவர் சென்றவிடங்களிலும், போட்டியிட்டுக்கொண்டு வரவேற்பும் வாழ்த்தும் அளித்திருக்கின்றனர். மன்பதை நிரம்பிய ஒரு தலைவர், காங்கிரஸ் நன்றிகாட்டவில்லையென்றாலும், காமராசர் ஆட்சி வழங்கியது சிறையென்றாலும், தளராத வயதிலும் தளர்ச்சியில்லா ஊக்கமும் உறுதியும் கொண்டுள்ளது காண எவருக்கும் மகிழ்ச்சியே ஏற்படும்.

பெரியாரையும் அவரது படையையும் சிறைக்கனுப்புவதன் மூலம், அவர் கொண்டுள்ள கொள்கையைச் சாய்த்துவிடலாம் என்று ஆட்சியாளர் கண்ட கனவு பலிக்கவில்லை. சாதி ஒழியவேண்டும் என்கிற பெரியாரின் கோட்பாட்டிற்காக, இலட்சக்கணக்கான மக்கள் உள்ளனர், இந்தக்கோட்பாடு, வெற்றி பெறவேண்டும் என்பதிலும், கருத்து வேற்றுமை இருக்கமுடியாது.

"நான் எதற்காக, இந்தக் கிளர்ச்சியைத் துவக்கினேனோ, அது இன்னும் நிறைவேறவில்லை. ஆகவே, அடுத்தது என்ன? என்பதற்குத் தயாராகவேண்டும்— தமிழ்நாடு இல்லாத இந்தியாவின் படத்தைக் கொளுத்துவதுதான், அடுத்த கிளர்ச்சியாகயிருக்கலாம் —அதற்குத் தயாராக இருங்கள்" என்று தன்னைப் பின்பற்றுபவர்களுக்குப் பெரியார் அறிவித்துள்ளார், விடுதலையானதும்.

சாதி ஒழிப்புப் பிரச்னைபற்றி, பெரியாரின் மொழியிலும் குரலிலும, ஒரு மாறுதல் உண்டாகியிருப்பதைக் காணகிறோம்; மகிழ்கிறோம். சிறைக்குச் செல்லுமுன்பெலலாம், 'பார்பபனரை வெளியேற்றவேண்டும்' எனபதே அவர் தம முழக்கமாயிருந்தது. அவர் மீது, மதிப்பும் மரியாதையும் கொண்டவர்கள் என்றாலும், இவ்வித முழக்கம்பற்றிய நமது கருத்து வேற்றுமையை நாம் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறோம். வழக்கபோல், ஏச்சையும் பேச்சையும் பரிசாகவும் பெற்றோம். நம்முடைய போராட்டம், தனிப்பட்டவர்களோடு அல்ல; பன்னெடுங்காலமாக நீடித்துவருகிற ஒரு அமைப்பு முறையை மாற்றவேண்டும் என்பதுதான். இதைச் சொன்னதற்காக, எரிச்சலைப் பரிசாகப்பெற்றோம். எனினும், இப்போது பெரியார் அவர்களுடைய குரலிலும் மொழியிலும் ஒரு மாறுதல் உண்டாகியிருபபதைக்கண்டு மகிழ்கிறோம். இம் மாறுதல், நல்லதை விளைவிக்கும் என்றும் நம்புகிறோம்.

அக்கிரகாரங்களைக் கொளுத்துவதாலோ, பார்ப்பனர்களைத் துன்புறுத்துவதாலோ, சாதிச் சனியனை ஒழித்துவிடமுடியாது.

> ஜூன் 22-ந் தேதிய, "ஹோம் லேண்ட்" இதழில், தீட்டப்பட்ட கட்டுரையின் சாரம்.

தெளிந்த திட்டமும், விவேகமும் வேண்டும்; தீயும் வாளும் சாதிப்பதைவிட, இவை மூலமே சாதி ஒழிப்புக்கு மார்க்கம் காணவேண்டும்.

சாதியொழிப்புக்கு அடையாளமாக, இந்தியத் திரைப்படத்தை எரிக்கும் கிளர்ச்சியைச் செய்ய வேண்டும் என்கிறார் பெரியார். இதுகூட, சரியான வழி என்று நாம கூறமாட்டோம்.

காமராஜர் ஆட்சி பற்றிக்கூட பெரியாருடைய குரலிலும் மொழியிலும் மாறுதல் தெரிகிறது. முன்புபோல, அவ்வளவு உற்சாகம் தென்படவில்லை. கண்டிக்கவும் செய்திருக்கிறார் காமராஜர் ஆட்சியை, எனச் சேதிகள் சொல்லுகின்றனர்.

டில்லி தூண்டிவிட, சென்னை அடக்குமுறையை அள்ளி வீசுகிறது எனறு பெரியார் சொன்னாலும; இந்த சாதி ஒழிப்பில், காமராசரும அவர்தம சகாக்களும் கொஞ்சம் சிரத்தையும் ஆர்வமும காட்டியிருக்கவேண்டும் என்பதை அவரும உணருகிறார் என்று தெரிகிறது.

பெரியாரையும்கூட கண்டிக்கவும், மறுக்கவுமான துணிச்சல் இப்போது காமராசருக்கு வந்திருபபதாக, அவரிடமிருப்போர் மூலம, சொல்லப்படுகிறது. முன்னைவிட, இப்போது, தனது படை வலிவு பெற்றிருக்கிறது; இன்னும் காங்கிரசுக்கு எதிராக நடவடிக்கைகள் எடுத்தால், இந்த வலிவு அதிகமாகும்; காமராசரைக் கண்டிக்குமளவுக்குப் போயினும் கூடப் பரவாயில்லை, என்று பெரியார் கருதுகிறார் எனத் தெரிகிறது.

திராவிடர்கழகம் தேவையெனக் காமராசர் எண்ணுவதெல்லாம், திராவிட முனனேற்றக் கழகத்துக்கு ஒரு எதிர்ப்பு இருக்க வேண்டுமே என்பதுதான்.

தி. க.வும் தி. மு. க.வும் மோதிக் கொள்ளட்டும் — நமது கையை பலப்படுத்திக்கொள்வோம், என்பதுதான் காமராசரின் நோக்கம் எனத் தெரிகிறது.

இதனை தி. மு. க. தெளிவாக அறிந்திருக்கிற காரணத்தால் தான், திராவிட கழகம் எவ்வளவு தான் ஏசினாலும் பேசினாலும், பொறுத்துக்கொள்கிறது. காங்கிரசாரின் தந்திரத்துக்கு தி.மு.க. இரையாக விரும்பவில்லை.

தி. மு. க-வைப்பற்றிப் பெரியார் எவ்வளவுதான் ஏசினாலும், 'கண்ணீர்த் துளிகளே' என்றாலும், டில்லி ஆதிக்கத்தை அவர் கண்டிக்க வேண்டியவராகிறார். அவருடைய பிரச்சாரத்தின், பலன் இதுவாகத்தான் இருக்கிறது. அப்படியாயின், டில்லி ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்க்கும் தி. மு. க.வுக்குத்தான் இலாபமும், பயனும்!

கிருஸ்துவ மார்க்கத்திலுள்ள, கத்தோலிக்கராலும புராடெஸ்டெண்டுகளாலும, இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் போட்டி போட்டுக்கொண்டு செய்யும் பணியால், கிருஸ்துவ மார்க்கத்துக்குத்தான் இலாபம். இப்படித்தான் எண்ணுகிறது, தி. மு. க. காமராசர் மீது பெரியாருக்குள்ள பிரியம தளர்ந்து, சாதி ஒழிபபுப் பிரச்னையும் ஒரு கட்டத்துக்கு வருமானால், பெரியாரின் தாக்குதல் டில்லி ஆதிக்கத்தின் மீதுதான் பாயும். தி. மு. க. இதை, வரவேற்கும்.

இந்நிலையில், கூண்டு திறக்கப்பட்டு, மீண்டும் தமிழர்கள் மத்தியில் பெரியார் பவனி வரத் துவங்கியுள்ளார். தனது புனிதப போரை வழக்கமான வேகமும் விவேகமும் கலக்க நடாத்த முற்படுகிறார் — அவரைத் தமிழகம், வருக, வருக என வரவேற்கிறது.

❋

துயர்துடைப்பாரா!

மலர் 16] ஆண்டு சந்தா ரூ. 8 [29-6-58] தனிப் பிரதி 16-காசு [இதழ் 50

"...தெருக்களில் தமிழர்கள்மீது பெட்ரோலைக் கொட்டி அவர்கள் உயிருடன் எரிக்கப்படுகையில், ஜனங்கள் பேசாமல் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்ததாக நேரில் கண்டவர்கள் என்னிடம் கூறினர்."

"கடந்த 3-வார பயங்கர ஆட்சியில் முதல் சில தினங்களில் மாண்டவர்கள் மட்டும் குறைந்தபட்சம் 300-பேர் இருப்பார்கள். இவர்களில் பெரும்பாலோர் கலகங்களில் கொலையுண்டவர்கள். 400-முதல் 500-பேர்வரையிலாவது கொல்லப்பட்டிருப்பார்கள் என்பது அநேகரின் மதிப்பீடு."

"தமிழர்கள் தீவின் வடபகுதிக்கு ஓடுகிறார்கள். குறைந்தபட்சம் 20,000 பேர் தம் வீடுவாசல்களை விட்டு ஓடியிருப்பார்கள்"

"கொழும்பு நகரில் தமிழர்கள் பகுதி எரிந்துபோன வீடுகளும் கொள்ளையடித்துச் சூறையாடப்பட்ட கடைகளுமாகக் காட்சியளிக்கின்றன. கிராமாந்தரப் பகுதிகளில் ஏசப்பட்ட தமிழர் பேட்டைகளுக்கும் இதே கதிதான் ஏற்பட்டது."

*

வெளியிட்டிருப்பது, தி. மு. க. அல்ல! இலண்டன் மாநகரிலிருந்து வெளிவரும் "டெய்லி டெலிகிராப்" எனும் ஏட்டின் நிருபர், இலங்கையிலிருந்தால் இச் செய்திகளை அனுப்ப இயலாதென்று சென்னைக்குப் பறந்துவந்து, இங்கிருந்து ஜூன் 23-ந்தேதி இந்த விபரங்களை அனுப்பியிருக்கிறார், இலண்டனுக்கு!!

"தினமணி" ஏடு, எடுத்து, இதனை ஓரளவு போட்டிருக்கிறது.

ஏட்டின் நிருபர், அவர். அவருக்கு, இவ்வளவு அக்கறை! பறந்துவந்து, சென்னையிலிருந்து எழுதி அனுப்புகிறார்!!

இலங்கையில் நடந்ததென்ன என்பதைப் பற்றிச் சரியான விபரம் யாருக்கும் கிடைக்கவில்லை. நிருபர் பறந்துவருகிறார், செய்தி எடுக்க! இந்தியாவின் ஐகமிஷனராக இலங்கையில் வீற்றிருக்கும் குண்டேவா என்பார், பறந்தும் வரவில்லை—அதிகாரியையாவது அனுப்பி விபரம் தெரிவித்ததாகவும் தகவலில்லை!!

நெஞ்சு கொதிக்குமளவிலும், உள்ளம் எரிமலையாகும் விதத்திலும் ஓராயிரம் செய்திகள் வருகின்றன, இலங்கைத் தமிழர்படும் அவதிகள்பற்றி... ஆவலும், அச்சமும் இங்குள்ள ஒவ்வொருவரையும் பிடித்தாட்டுகிறது. அங்கே, தமிழர்களின் நலன் பேணும் பொறுப்பிலிருப்பவரோ, பேசாதிருக்கிறார். அவரை, அந்த வேலைக்கு அனுப்பிய டில்லிப்பீடமோ ஏதும் செய்யவில்லை. டில்லியின் அடிவருடிபோல் விளங்கும் சென்னை அரசோ, "ஆகட்டும் பார்க்கலாம்" போக்கிலேயே உள்ளது.

தி. மு. க. உதித்த நாள்முதல், "தமிழர்கள் சென்று வாழும் வெளிநாடுகளிலேயெல்லாம் கூடியவரையில் ஒரு தமிழரையாவது ஐகமிஷனராக நியமிக்கவேண்டும்; அப்போது தான், தானாடாவிட்டாலும் தன் சதையாடும், கொஞ்சமாவது, தமிழர்தம் பிரச்னை புரியும்" என்று கூறிவருகிறோம். நடைபெற்றுள்ள பல மாநாடுகளில், தீர்மான மூலமும் அரசுக்கு, மக்கள் குரலை எடுத்துக் காட்டி வந்துள்ளோம். டில்லி, எவ்வளவுதான் செவிடாக இருந்தாலும், ஒரு தமிழர் ஐகமிஷனராக இருந்தால், அடிக்கடி சங்காவது ஊதிக்கொண்டிருப்பாரல்லவா, என்கிற சபலம் நமக்கு. வடவர், இருக்கிறார்! வடவர்களுக்குத்தான், தென்னாட்டின் பிரச்னைகள் என்றாலே புரிவதில்லையே!!

சென்ற கிழமை, பிரஜா சோஷியலிஸ்டு கட்சியின் பொதுக் காரியதரிசி எனப்படும் என். ஜி. கோரே என்பார் தமிழ் நாட்டுக்கு அழைத்துவரப்பட்டு, பல ஊர்களில் பேசியிருக்கிறார். அகில இந்திய ரீதியிலிருக்கும் ஒரு இயக்கத்தின் காவலர் அவர்! அவரிடம் "இலங்கைத் தமிழர் பிரச்னைபற்றித் தங்கள் கருத்து யாது?" என்று கேள்வி கேட்டிருக்கிறார்கள். "அந்தப் பிரச்னையின் முழு விபரமும் எனக்குத் தெரியாது. எனவே, நான் அதைப்பற்றி அதிகம் சொல்லுவதற்கில்லை" என்று பதிலிறுத்திருக்கிறார். கோரே அவர்களின் கூற்றில் அடங்கியிருக்கும், அடக்கத்தை நாம் பாராட்டுகிறோம். "விபரம் அறியேன்" என்று வெளிப்படையாக அவர் வெளியிட்ட தன்மையை, மெச்சுகிறோம். அதே சமயத்தில், ஒரு அகில இந்தியக் கட்சிக்கு, தமிழர்களின் பிரச்னை குறித்து எந்தளவுக்குப் புரிந்திருக்கிறது என்கிற உண்மையையும் நாம் உணரத் தவறக்கூடாது.

கோரேக்கு மட்டுமல்ல, அ.இ. கம்யூனிஸ்டு கட்சியின் டாங்கேயானாலும், அஜாய்குமாரானாலும், அகில இந்தியக் காங்கிரசின் நேருவானாலும், தேபரானாலும் அவர்களுக்கெல்லாம், தமிழர்களின் பிரச்னை பற்றி அறிந்திடும் ஆவலும் அக்கரையும், அதிகம் இருப்பதற்கில்லை. ஏனெனில், இந்தியா ஒரு உபகண்டம்!

அதிலும், தென்னகம், ஒரு மூலையில் கிடக்கிற பகுதி! இதன் துயரங்களையும் சோகங்களையும், நாம்தான் ஒருவருக்கொருவர் கட்டி அழுது கொள்ள வேண்டுமே ஒழிய, வடவர்களை நம்புவதிலும், அவர்கள் மூலம் பரிகாரம் கிடைக்கும் என எதிர்பார்ப்பதிலும் அர்த்தமில்லை. இலங்கையில் தமிழர்களுக்கேற்பட்ட அளவுக்கு இன்னலும் துன்பமும், ஒரு பத்து மார்வாடிகளுக்கும், குஜராத்திகளுக்கும் ஏற்பட்டிருக்குமேயானால், அவர்களது உள்ளமெல்லாம் பதறும். நேரு அவர்கள், 'குளு'வுக்குப் போய் குளிர்ச்சி தேடமாட்டார்! கொதிக்கிறதே உள்ளம்— என்று குமுறுவார்; அலறுவார்; அறிக்கைகள் விடுப்பார்; இலங்கைக்கு அதிகாரிகளையும் அனுப்புவார்!!

பெட்ரோலைக் கொட்டி: எரிக்கப்பட்டனர்.
மாண்டோர் தொகை. 300க்கு மேலிருக்கும்.
வீடுவாசல்களை விட்டு ஓடினார்கள்.
கொள்ளையடிக்கப்பட்டனர்;
சூறையாடப்பட்டன.

இப்படிச் செய்திகள் வருகின்றன; திடுக்கிடுகிறோம்; திகைக்கிறோம். ஏனைய அகில இந்திய கட்சிகளைப் போலன்றி, இலங்கைவாழ் தமிழர்களின் பிரச்னை நமக்கு நன்றாகப் புரிகிறது. அங்குவாழ் தமிழர் தம் உழைப்பும் வியர்வையும், இலங்கையின் வளத்துக்கு எவ்வளவு பயன்பட்டிருக்கிறதென்பதை நம்மால் அறிய முடிகிறது. இலங்கையும் தமிழகமும், இன்று நேற்றல்ல, சரித காலந்தொட்டு சகோதர நாடுகளாகும்!!

அங்கு இப்போது நடைபெறும் அமளிகளை' இலங்கை முழுவதிலுமுள்ள சிங்களவர் அனைவரும் விரும்புவர் என, எண்ணுவதற்கில்லை. படிப்பாளிகளும், நாகரிக மேன்மையும் நிரம்பிய அங்கு வெறி கொண்டவர்கள் மட்டுமே இருப்பார்கள் என்பதல்ல; நல்லோரும் இருப்பார்கள். அதனை உணர்ந்த காரணத்தால்தான், கடந்த 22-ந் தேதி, நாடெங்கும் "இலங்கைத் தமிழர் உரிமைப் பாதுகாப்பு நாள்" நடாத்தி, தி. மு. க. பின்கண்ட தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியிருக்கிறது. சம்பந்தப்பட்டோரனைவரது பார்வையிலும் படட்டும் என்று மீண்டும் அதனை இங்கு வெளியிடுகிறோம்.

இலங்கையிலுள்ள ஒருசில பொறுப்பற்ற சிங்கள அரசியல்வாதிகளின் தூண்டுதலின் பேரில் நடைபெறும் வெறிச் செயல்களுக்கு ஆளாகி உயிரையும், உரிமையையும், உடமையையும் இழந்து அவதியுறும் இலங்கைவாழ் தமிழர்களின் நிலைகண்டு இக்கூட்டம் மிகவும் இரங்குகிறது.

நீண்ட காலமாக இலங்கையைத் தாயகமாகக் கொண்டுள்ள தமிழர்களுக்கு நியாயமாக அளிக்கப்பட வேண்டிய ஜனநாயக உரிமைகளை வழங்குமாறு இலங்கை அரசியலாரை இக்கூட்டம் விரும்பிக் கேட்டுக்கொள்கிறது.

அந்தப்படிக்கு இலங்கை அரசியலாரை இணங்க வைக்கும் முறையில், தங்களுடைய நல்லுறவையும், செல்வாக்கையும் முழுக்க முழுக்கப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று இந்தியப் பேரரசினரை இப் பொதுக்கூட்டம் வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறது.

அந்த வகைக்கு இந்தியப் பேரரசினரைச் செயல்படத் தூண்டுவதற்கு ஆவனவெல்லாம் செய்யுமாறு சென்னை அரசியலாரை இந்தப் பொதுக்கூட்டம் வற்புறுத்துகிறது.

இலங்கைத் தமிழர்தம் பிரச்னையில், சுமுகம் ஏற்பட வேண்டுமென்பதில், தி. மு. க. எவ்வளவு அக்கறையும் விருப்பமும் கொண்டிருக்கிறது என்பதை, தீர்மானத்தின் வாசகங்கள் விளக்கும்.

டில்லியும் சென்னையும் எவ்வளவுதான் இலங்கைவாழ் தமிழருக்கு, இதுநாள் வரையில் "துரோகம்" செய்திருந்தாலும், இனியேனும் கொஞ்சம் சிரத்தை கொள்ளவேண்டும் என்று நாம் எதிர்பார்க்கிறோம்.

★

சமண சமயச் சிலைகள்

சென்னை ஜூன் 5 தேதி எழும்பூரிலுள்ள அரசாங்க அபூர்வ பொருட் களஞ்சியத்தில் புதை பொருள் ஆராய்ச்சிப் பகுதியில் அண்மையில் ஐந்து சமண வெண்கலச் சிலைகள் சேர்க்கப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இவை தென்னாற்காடு மாவட்டம், திண்டிவனம் வட்டம், சிங்கணிக் குப்பம் கிராமத்தில் புதை பொருளாகக் கண்டெடுக்கப்பட்டவையாகும். இவை நான்கு தீர்த்தங்கரர் வடிவமும், ஒன்று யட்சிணி வடிவமும் கொண்டவை. இவற்றுள் ஒரு சிலை மகாவீரர் வடிவத்தைக் குறிப்பாக அறியப்படுகிறது. கவர்ச்சிகரமாக இருக்கும் யட்சிணி சிலையின் ஒரு பக்கத்தில் ஒரு பெண்ணும் மற்றொரு பக்கத்தில் ஒரு குழந்தையும் அமைந்துள்ளன. யட்சிணியின் ஆடை அணிகளும் பெண்ணின் கொண்டை முடிப்பும் அற்புதமாக அமைந்திருக்கின்றன. குழந்தை உருவமும் மிகுந்த சிற்ப நுட்பத்துடன் செதுக்கப்பட்டு உள்ளது. சிற்பச் சிலையில் உள்ள பெண் வடிவத்திலும் உள்ள மலர்மாலை, தென்னிந்திய வெண்கலச் சிலை அமைப்புகளிலேயே காணப்படாத நிகரற்ற ஒப்பனையுடன் விளங்குகிறது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும்.

அந்த உருவச் சிலைகளின் அமைப்புகளிலிருந்து அவை கி. பி. 1200 அதாவது பிற்காலச் சோழர்கள் காலத்தைச் சேர்ந்தது என்று சொல்லலாம். சோழ மன்னர்கள் சகிப்புத்தன்மைக்குப் பேர்போனவர்கள் என்ற கூற்றுக்குச் சோழர் காலத்துச் சமண சிலைகளும் சான்று கூறுவனவாக உள்ளது.

❋

அகத்தில்....? புறத்தில்....?

—[மாண்மகிழன்]—

சென்னை
6—7—58

அன்புள்ள மணிமாறனுக்கு,

உன்னை நினைக்கும்போது எனக்குச் சிரிப்பும் வருகிறது; வெறுப்பும் எழுகிறது. உன்னை என்ன செய்வதென்றே எனக்குப் புரியவில்லை. நானும் பார்க்கிறேன், கடந்த மூன்று மாதங்களாக. அந்த நப்பாசை மட்டும் உன்னை விட்டு நீங்கியபாடில்லை. நான் மட்டும் பழையபடி பெங்களூரிலேயே இருந்தேனென்றால் உன்னை என்னதான் செய்வேன் தெரியுமா?

நீ ஒரு ஆடம்பரக்காரன்—விளம்பரத்தால் மட்டுமே உலகத்திலே சாதிக்க முடியாதவைகளை எல்லாம் சாதிக்க முடியும் என்பதை நம்பிக்கொண்டிருப்பவன் என்பதைப் புரிந்துகொண்டு, உன்னைப் புதிய வழிக்குத் திருப்ப நான் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் அனைத்தும் செத்தே போயின. நீயாக நிச்சயம் வழிக்கு வருவாய் என்று நம்பிக்கொண்டு நானாகவே அந்த முயற்சிகளை எல்லாம்விட்டு ஒழித்துவிட்டேன். நீ எப்படியேனும் என்னைப்பற்றி நினைத்துக்கொள். அதற்காக நான் வருந்தப் போவதில்லை. ஏனென்றால் இதுதான் உன் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையைப்பற்றி நான் தீட்டும் கடைசி மடல். ஏன் நான் இந்த மடலை என் கடைசி மடலாகக் கருதுகிறேன் என்றால், நிச்சயம் இதனால் உனக்கு ஒரு சலனம் ஏற்படவேண்டும். அப்படியில்லையென்றால், மணிமாறு நீ மனிதனே அல்ல!

நீ என்னவோ எல்லாவற்றையுமே விளையாட்டுப் போக்கிலே கண்டுகொண்டு இருப்பதாகத் தெரியவந்தேன். நீ நினைக்கலாம் இவனென்னடா நான் என் கலியாணத்தைப்பற்றி தீவிரமாக முயன்றுகொண்டிருந்தால், இதைப்போய் விளையாட்டுத்தனம் என்கிறானே என்று! நண்பனே, திருமணத்தைக் குறித்து நீ செய்யும் எல்லா முயற்சிகளையும் நான் மதிக்கிறேன்; மனம் குளிர்கிறேன்; வான்போர்த்த வாழ்த்துகிறேன். ஆனால் நின் அதி தீவிர முயற்சி பயனற்ற முறையில் போவதைக் கண்டுதான் வருந்துகிறேன்.

நீ இன்னும் கருதிக்கொண்டிருக்கிறாய், தினசரிப் பத்திரிக்கைகளில் "தேவை! மதிப்பும் வளமும் உள்ள குடும்பத்து, 16 வயதினின்று 20 வயதுக்குள்ளிருக்கும் ஒரு அழகான பெண், 24 வயதுள்ள, நல்ல நிலையில் இருக்கும் ஒரு வாலிபனை மணக்க! விவரத்திற்கு உடனே எழுதுக" என்று பிரசுரிப்பதினால் பொருத்தமானவளைப் பெற்றுவிடலாமென்று! இந்த முறையில் எத்தனை பேர் வெற்றி கண்டிருக்கிறார்கள்? வெற்றிகண்டவர்களில் எத்தனை பேர் நிம்மதியான வாழ்க்கையினைத் துய்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்? இதைமட்டும் சொல்லிவிடு பார்க்கலாம்!

வெற்றி பெற்றார்களோ இல்லையோ — சுகபோக வாழ்வில் திளைக்கிறார்களோ கிடையாதோ, அவை போகட்டும்! இந்த முறையில் நீ எந்த நன்மை இருப்பதாகக் கருதிக்கொண்டுள்ளாய்? இதிலே தான் சிறப்பிருக்கிறது என்று 'நான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே கால்' என்ற விவாதத்திற்கு வருவாயானால் நிச்சயம் அது..... கபோதிப்புரம்... என்றுதான் கூற வேண்டியதாய் இருக்கும். எங்கோ இருக்கும் ஒருவனுக்கு, எங்கோ இருக்கும் ஒருத்தி விளம்பரத்தால் மட்டும் துணையானால் அது என்ன உருப்படுகிற காரியமா?

உளம் ஒன்றுபட்டு, மணக்க வேண்டும் என்று கூறுவாயே, ஏன் மறந்துவிட்டாய்? உன் விளம்பர வேதாந்தத்தை இந்தத் திருமணப் பெருநாளிலுமா காட்டிக்கொள்ளவேண்டும்? இதோடு மற்றொரு மாபெரும் உண்மையினையும் மறந்துவிட்டாய்: நீ எத்தகையவள் துணைவியாக வாய்த்திட வேண்டும் என்று விரும்பி விளம்பரப் படுத்தினாயோ, அத்தகையவள் இந்த விளம்பரத்தினால் நிச்சயம் கிடைக்கமாட்டாள் என்பதைக் கவனத்திற்கொண்டுவா. இந்த நிலையில் உன்னை நீயே பணங்கொடுத்து மலிவு படுத்திக்கொள்ளுகிறாய்—இதை நினைக்கும் போதுதான் எனக்கு எப்படியோ உள்ளது.

சிக்கல்கள் நிறைந்த திருமண விவகாரத்தை நீ ஒரு சாதாரண காரியமாகத் தெரிந்தோ தெரியாமலோ கருதிவிட்டாய். அதுதான் வாழ்விலேயே ஒரு மாபெரும் காரியம் என்பதை அடியோடு மறந்துவிட்டாய்! நான் என் திருமணத்தை ஒருவனுடைய வாழ்க்கையில் ஒருமுறை வரும் ஒரு மாபெரும் விவகாரமாகக் கருதுகிறேன் என்றால், அதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. அவற்றை எல்லாம உள்ளடக்கி **அகத்தில் புறத்தில்** என இருபெரும் பிரிவுகளிலே எளிதாகக் காணலாம்.

அருமை நண்பனே, நீ தேர்ந்தெடுக்கும் துணைவி இந்த

இரண்டு நிலைகளினையும் இரண்டறக் கலந்துள்ளவளாக இருக்க வேண்டும். இவைகளில் எது குறைந்தாலும் வாழ்க்கை இனிக்காது. வாழ்க்கை வாழ்வதற்காகாது. எல்லா உரிமைகளையும் எனக்குக் கொடுப்பவனாதலால்—எனக்கு வாய்த்த உண்மை நண்பன் நீ ஒருவனே என்பதால் இதை நான் உரிமையோடு உன்னிடத்தில் கூறுகிறேன்.

அகநிலை என்றேனல்லவா, அது என்னவென்றுகேட்கிறாயா? வேறொன்றுமல்ல; மனதின்நிலைதான். இந்த நிலையில் எத்தனையோ வகைப்பட்டவர்கள் இருக்கிறார்கள். அத்தகையோர்களில் உள்ளாழக்காரர்கள் — பகட்டுக்காரர்கள்—கபடதாரிகள் — பசுப்போல் தோன்றி நரிபோல் செயலாற்றுபவர்கள் ஆகியவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இப்படிப்பட்ட உள்ளங்களை எல்லாம் நீ புரிந்துகொள்ளவேண்டுமே! நான்—எனது என்ற விவாதத்திற்கு வரும் இந்நெஞ்சங்களை எல்லாம் நீ கடந்தாகவேண்டுமே! இல்வாழ்க்கைக்கென்று குடும்ப விளக்கொன்றை அடையவேண்டுமே. அத்தகைய குடும்ப விளக்கை—வாழ்க்கைத் துணைவியை அடைய அகநிலையினை நீ மெத்தவும் புரிந்தாக வேண்டுமே. கலியாணத்தைப்பற்றி இன்பக் கனவுகள் பல கண்டுகொண்டிருக்கும் உனக்கு, இவ்வகநிலையினை ஆழ உழுது குழப்பத்தினை வாரி வழங்க நான் விரும்பவில்லை. இதையெல்லாம் கொஞ்சம் கவனி. அவ்வளவுதான்.

புறநிலையினைக் கேட்கிறாயா? இதுவும் அகநிலை இலக்கணம் எத்தனை முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததோ, அத்தனை முக்கியத்துவம் வாயந்தது. வாழகை என்னும் எழிலோவியத்துக்குத் தாள் போன்றது. நீகூடக் கூறுவாயே பெண்டிர் வகைகளை எல்லாம்... சித்தினி... பதமினி... என்றெல்லாம்! நினைவில் உள்ளதா? அவையெல்லாம் ஏதோ விளையாட்டிற்கோ சின்னத்தனத்திற்கோ எவனோ எப்பொழுதோ கூறிவிட்டதாக நினைக்காதே! ஏனென்றால், உடலின் நிலைகளை எல்லாம் ஆய்ந்து கூர்ந்தறிந்த எந்தப் பெரியவரோ அப்படி ஐந்துவகையினராகப் பகுத்துவிட்டுப்போயிருக்கிறார். எளிதாகப் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் அப்பெருங் கூறுகளை வரையறுத்த அவரை மனமார வாழ்த்து!

என்னடா நீ புதுத் தகராறினைக் கிளப்புகிறாயே என்று கேட்பாய்? என்ன செய்வது? இத்தனையும் திருமணம் என்பதில் அடங்கத்தானே செய்கிறது. அதனால் அல்லவா நான் அதை மாபெருங் காரியம் என்று குறிப்பிட்டேன்!

Rh. பதார்த்தம் (Rh. Substance) என்னும் ஒருவகை இரசாயனப் பொருளைக்கேள்விப்பட்டதுண்டா? அதனுடைய இரசாயனச் சேர்க்கையினையும் (ChemicalComposition) இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்படவில்லையாம். இந்த அபூர்வ இரசாயனப் பொருள் மனித இரத்தத்தில் கலந்திருக்குமாம்! சிலருடைய இரத்தத்தில் அது கலந்திருக்காதாம்! இதை முதல் முதலில் ரேசஸ் (Rhesus Monkey) என்னும் குரங்கின் இரத்தத்தில் கண்டுபிடித்தார்களாம. அதனால் அவ்வகைக் குரங்கின் பெயரினையொட்டி Rh. பதார்த்தம் என்று அழைக்கப்படுகிறதாம்.

Rh. பதார்த்தம் யாருடைய இரத்தத்தில் இருக்கிறதோ அவர்களை Rh. நேர் வகையினர் (Rh. Positive types) என்றும், அது யாருடைய இரத்தத்தில் இல்லையோ அவர்களை Rh. எதிர் வகையினர் (Negative types) என்றும் பிரிக்கலாம்.

Rh. பதார்த்தம் சிலருடைய இரத்தத்தில் இருப்பதற்கும் இல்லாமல் போவதற்கும் மூல காரணம் உயிரணுக்களில் உள்ள ஒருவகைப்பட்ட ஜீன்கள் தான (Gene) ஏனென்றால் அவைகள் தான் Rh.பதார்த்தங்களைக்கட்டுப்படுத்தி இயக்குகின்றனவாம்!

என்னடா இவன் ஏதேதோ சொல்லுகிறானே என்று எண்ண வேண்டாம். கவனமாகப் பின பற்றி வாயேன்; பிறகு புலபபடும்.

Rh பதார்த்தங்கள் இருப்பதைக் கட்டுப்படுத்தும் ஜீனை — ஜீன் (— Gene) என்றும், கட்டுப்படுத்தா ஜீனை + ஜீன் (+ Gene) என்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

மனித உடலில் இந்த ஜீன்கள் பொதுவாக இரட்டையாகவே இருக்கும். இரட்டையில் உள்ள ஒரு ஜீன் தாயின் பெண்ணணு (OVUM) மூலமாகவும், மற்றொரு ஜீன தந்தையின் ஆணணு (SPERM) மூலமாகவும் வந்ததாம்!

ஜீன்கள் இரட்டையாகவே இருப்பதனால் ஒவ்வொருவரிடமும் + + என்று கூட்டு வகை ஜீன்களாகவோ, — — என்ற கூட்டு வகை ஜீன்களாகவோ, + — என்ற கூட்டுவகை ஜீன்களாகவோ இருக்குமாம்!

+, — என்னும் இருவகை ஜீன்களில், + வகை ஜீன மிகவும் சக்திவாய்ந்ததாம்! எனவே அது — வகை ஜீனை இயக்கி ஆளுமாம்!

+, — என்ற கூட்டு வகை ஜீன்கள் உள்ளவரிடம் Rh. நேர்வகை பண்பு இருக்கும்; அவ்வாறே + + என்ற கூட்டுவகை ஜீன்கள் உள்ளவரிடமும Rh நேர்வகை பண்பு இருக்கும். ஆனால் — — என்ற கூட்டு வகைப்பட்ட ஜீனகள் உள்ளவர்களிடம் Rh. எதிர் வகை பண்பு (Rh. Negative type) இருக்குமாம். இபபடிபபட்டவர்களை Rh நேர்வகை (Rh. Positive type) பண்பினர் மணக்க நேர்ந்துவிட்டால் வாழ்க்கையில் ஏராளமான தொல்லைகள் — கசப்புகள் உண்டாகும்! பிணி அப்படிச் செய்துவிடுமாம்!

இத்தகு இடக்குகள் எல்லாம் மலிந்திருக்கும் காரியத்தில் நீ இறங்கும் முறையினைப் பார்த்துத் தான் இந்தச் சேதிகளை எல்லாம் உனக்குத தேவையான மட்டில் தெரிவித்தேன். இவ்வளவு இடக்குகள் இருக்கின்றதே என்று அஞ்சி வாளா இருந்துவிடாதே. தெரிந்துகொண்டால் நல்லதுதானே என்றுதான் நான் இவற்றைக் குறிப்பிட்டேன்.

இன்னும் அதிகம் தெரிந்துகொள்ள விருமபுவாயானால் உனக்கு மணமாகி, நீயே விரும்பிக் கேட்பாயானால் கூறுகிறேன; தெரிகிறதா?

விளம்பரத்தை மட்டும் உன்னால் விடவே முடியாதென்றால் மேற் குறிப்பிட்ட நேர் எதிர் துனபங்களாவது உனனை அணுகாமல் இருக்க டாக்டர் பரிசிலனையின் முழு விபரமும் தேவை எனறு குறிப்பிட்டு விளம்பரஞ் செய்!

என்றும் உன் நலத்தை விழையும்,

நண்பன்,

அன்பரசன்.

கடமை உணர்ச்சி

—[மு. தனராசன்]—

விடியற்காலை. நான் அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்த நேரம் அது! என்முன் ஓர் உருவம் தோன்றியது. இவ்வுலகத்தின் வனப்பை எல்லாம் ஒன்று திரட்டி ஓர் உரு—பதுமை அமைத்தால் எங்ஙனமிருக்குமோ அங்ஙனம் இருந்தது அவ்வுருவம்; ஏன்? இருந்தாள் ஓர் எழிலணங்கு. அவள் அங்கம் தங்கத் தகடென ஒளி யுமிழ்ந்து கொண்டிருந்தது. கற்றறிந்த—பெறுதற்கரிய தமிழணங்கே அவள்! இருப்பினும் நான் சற்று ஐயத்துடன் அவ்வணங்கை நோக்கி, "யார் நீ?" என்றேன். "நான் தான் உன் அன்னை. தமிழன்னை" என்றாள்.

"என்னருமைத் தாயே! நீங்கள் என்னிடம் வரக்காரணம் என்னை?" என்றேன். "புரியாமல்—ஏதும் அறியாமல் கேட்கின்றாயே மகனே! பேதை நீ" என்றாள்; பின் நகைத்தாள்.

"நகைக்கக் காரணம்?" நான் சற்றுக் கோபத்துடன் கேட்டேன். "நகைக்காமல் அழச் சொல்கிறாயா மகனே?" என்றாள்.

நான் பேசவில்லை. தமிழன்னையின் முகத்தை நோக்கிக் கொண்டிருந்தேன். மீண்டும் பேசலானாள் நம் தமிழன்னை.

"கேள் மகனே கேள்! நகைப்பதின் காரணத்தை. பண்டு நானிருந்த வனப்பென்ன? இன்று என் வனப்பென்ன? அன்று அரியணை ஏறி நின்றேன். இன்று ஆதரிப்பாரற்றுக் கிடக்கின்றேன். என் அடி பணிந்து வாழ்ந்தனர் புலவர் பெருமக்கள். இன்று புல்லர்களால் இழித்துரைக்கப் படுகின்றேன். அன்று மண்டலத்தையே மண்ணோடு மண்ணாக்கினர், எனக்காக! இன்றோ வாய் பொத்தி—கைகட்டி--கட்டியங்கூறி நிற்கின்றனர். அன்று என்னைப் பரப்ப——வளர்க்கத் திக்கெட்டும் போயினர்—வளர்த்தனர். இன்றோ எனக்குச் சிறப்பில்லை—சீரில்லை. நின்னைப்போன்ற இளங்காளையர் சோம்பலுடன் கூம்பி வாழ்கின்றனர். மொழிப்பற்று இல்லை; நாட்டுப் பற்றில்லை. என் அங்கத்தில் ஒரு பகுதி மாற்றாரிடம் போய்விட்டது. அதை மீட்க இங்கு எவருமிலர். என்னை இகழ்ந்தான் எனக்கேள்வியுற்று களம நோக்கிச் சென்றான் சிலப்பதிகாரம் கூறும் காவலன். கலிங்கத்தையும்--காழகத்தையும் ஈழத்தையும் வெற்றிகொண்டனர் பலர். வீரப்பண் பாடி நின்றான். யானும் களிப்புக் கடலில் நீந்தலுற்றேன். கல்தோன்றி—மண் தோன்றாக்காலத்தே முன்தோன்றிய நான் இன்று இகழப்படுகின்றேன்——ஒதுக்கப்படுகின்றேன். என்னை வீழ்த்தப் பார்க்கின்றனர் வடவர்கள்! யானோ வீழ்பவள்? வீழேன்; வீழேன; வானிடிந்து வீழினும் வீழேன். என்றும் வாழ்வேன். பாசறையிலே பேசிய மொழி—சந்தியிலே வந்த மொழி இந்தியாம் அதனைக்கூசாது கொணர்கின்றனர் ஆட்சி மொழியாக! இலக்கணமிலா மொழி——பேச இனிமையிலா மொழி—அதற்கு அரியணையா? என்னை முந்திக்கொள்ள—அழிக்கப் பலர் திட்டம் தீட்டினர்—யானிருக்கும் இடமெல்லாம் மேலே இந்தி—நான் கீழே! அன்று எனக்காக—என் வளர்ச்சிக்காக இரத்தம் சிந்தினீர்கள். இன்று வாளா கூம்பிக் கிடக்கின்றீர்கள். உம் தோளுரம் எங்கே? எங்கே? மொழிப்பற்றெங்கே? கடமை எங்கே? எங்கே? எங்கே?"

தமிழன்னை நீண்ட சொற்பொழிவே ஆற்றினாள்!

சொற்பொழிவா அது? அல்ல. உணர்ச்சியை—மொழிப்பற்றை—நாட்டுப்பற்றை தூண்டிய அறிவுரை.

நான் உணர்ச்சிவசப்பட்டேன்.

"அன்னையே! என் அறிவுக் கண்ணை திறந்த அன்னையே! என் அருமைத் தாய்க்கு—(மொழிக்கு) ஏதேனும் தீங்கு நேரின் என் ஆருயிர் போயினும் கவலை கொள்ளேன். அதோ பாருங்கள்! நாட்டைக்காக்க-மொழியைக்காக்க எத்தனை எத்தனை இளங்காளையர்—முதியவர்——பெண்கள் அணி வகுத்துச் செல்லும் அணியைப் பாருங்கள். சிறைக்கோட்டமும் எங்கட்கு இடைத்திடினும் கவலையில்லை. வெற்றிப் பாதையில் செல்ல எத்தனை வீரர்கள் காத்திருக்கிறார்கள் தெரியுமா? அறப்போர் நடாத்த அதோ போகிறார்கள் பாருங்கள் தாயே! மொழி—எங்கள் தமிழ்மொழி வாழ்கவெனும் குரல்—உரிமை முழக்கத்தைக் கேட்பீர் தாயே! ஆளும் கட்சியினர் அல்லவோ வடவர்க்குக் கைகட்டி—வாய்பொத்திக் கிடப்போர். நாங்கள் அல்ல. நேற்று வந்த மொழி இப்பொன்னாட்டில் பரவினால் அறப்போர்--போர்! செங்குருதி பாய்ந்தாலும் சாயோம். தமிழ்—தமிழ் என்பதே எங்கள் மூச்சு. கடமை—கடமை என முழங்குகிறார்கள் அதோ! உங்கள் செவியில் விழவில்லையா?" என்றேன் ஆவேசத்துடன்.

"என்னருமை இளங் காளையர் காள்! யான் வேண்டுவது தாய்மொழி வாழவேண்டும்—உயர வேண்டும் என்பதே! மொழிக்காக—நாட்டுக்காக என்றும் பாடுபடுங்கள். இந்தக் 'கடமை உணர்ச்சி' என்றும் வாழ்க! வருகின்றேன் மகனே!" என்று கூறிவிட்டு மறைந்து சென்றாள் நம் தமிழன்னை.

விழித்துக்கொண்டேன்; எதிர் வீட்டுக் கூரைமேல் நின்று கொண்டு ஒரு சேவல் "கொக்கரக்கோ" எனக்கூவி எழுப்பிற்று அனைவரையும். "கடமையைச் செய்யுங்கள்" என்று கூவிற்றோ என்னவோ? என்னே அதன் கடமை உணர்ச்சி.

★

எது நாடு?

—[பி. வி. கிரி]—

பொன்னி வளநாடு புகழ் ஏர் சிறந்த நாடு; பொன்னும் மணியும் மின்னியதாம் கன்னித் தமிழ்நாடு, பல்கலையும் தெரிந்தறிந்த பழமைப்பெருநாடு, பாணர்களும் தமிழ் வாணர்களும் வாழ்ந்து வந்த நாடு, மும்மணியாம் மூவேந்தர் ஆண்ட தமிழ்நாடு, முத்தமிழின் மணம் வீசும் முடியணிந்த நாடு, காரி, பாரி, ஓரிகளை வழங்கிய சீர்நாடு; சிற்பங்களும் சித்திரமும் சிறந்து பொலிந்த நாடு, சிலம்பினுடன் முப்பாலும் பிறந்த தமிழ்நாடு, வந்தாரை வாழ வைத்த வண்டமிழ் நாடு, அன்பும் அறனும் நிலைத்த அழகிய தமிழ்நாடு. இத்தகு எல்லாவளமும் நலமும் பெற்றுத் திகழ்ந்த நன்னாடு இன்று எந்த நிலையிலே உள்ளது? உணவும், உடையும், உறையுளும் இன்றிக், கணமும் களிப்பின்றி வாழும் கணக்கற்ற ஏழைக் குடும்பங்கள் நடைபாதையின் ஓரத்திலே! வந்தாரை வாழ வைத்த வண்டமிழ் நாட்டில் இன்று வாழ்வோர்க்கு வாழ வழியின்றி வறுமை தலைவிரித்தாடும் கோலநிலை காண்கிறோம்.

நடைபாதையின் ஓரத்திலே ஒதுக்கப்பட்ட ஏழைக் குடும்பங்கள் வெயிலையும், மழையையும், குளிரையும் பொருட்படுத்தாமல் வாழ்க்கையை நடத்துகின்றனர். "ஒதுக்கப்பட்டவர்கள்" ஆயிற்றே அதனாற்றான் ஒதுக்கப்பட்டார்கள்போலும் நடைபாதையின் ஓரத்திலே! ஒரு காலத்தில் உயர்ந்த குடியினர் என்று கருதப்பட்டவரே இன்று ஏற்பட்ட சாதி மத வேறுபாட்டால் அவர்கள் தீண்டப்படாதவர்கள் என்று ஒதுக்கப்பட்டனர் உயர் குடியைச் சேர்ந்த உன்மத்தமர்களால்! "துடியன், பாணன், பறையன், கடம்பனென்று இந்நான் கல்லது குடியுமில்லை!" (புறம் 355) என்றார் சங்கப் புலவர் மாங்குடி மருதனார். இன்று தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் என்று கூறப்படும் 'பறையன்' என்பேரின் உயர் தன்மையை விளக்கினார். ஆக இவர்கள் மட்டுமில்லாமல், பொதுவாகத் தமிழர்களில் பெரும்பாலோர் கால்வயிற்றுக் கஞ்சிக்கும், கட்டக் கந்தலுக்கும், உறங்க உறையுளுக்கும் வழியின்றி வதைகின்றனர். இந்த அவல நிலை அழியும் நாள் எந்நாளோ அந்நாளே ஓர் நன்னாள். அந்நாடே ஒரு பொன்னாடு.

வேற்று நாட்டு அலுவலர்களும், அமைச்சர்களும், அதிகாரிகளும் தமிழகத்துக்கு வரும்போது அவர்களுக்குச் சுற்றிக் காண்பிக்க 'மெரினா கடற்கரை' தானா கிடைத்தது? ஏன், ஏழை மக்கள் வாழும் (வீழும்) நடைபாதையின் சாலை கிடைக்கவில்லையா? ஏழை மக்களின் வாட்ட நிலையை அவர்கள் காணக்கூடாதா? கொட்டமடிக்கும் பணக்காரர்களின் வீதியிலே தான் பவனி வரவேண்டுமா? ஐயோ, அரசாங்கமே!

வறுமையால் பசி, பசி என்ற ஓலம் மட்டும் நம் காதில் விழவில்லை. பிணி என்ற ஓலமும் கூடத்தான்.

பெரும் பிணிக்கு இரையாவோர் பெரும்பாலோர் ஏழை மக்களாகவே இருக்கின்றனர். சாதாரணமாக ஒரு தலைவலியோ, சுரமோ வந்துவிட்டால் பணக்காரன் பதைபதைத்து பணத்தை இறைத்து, டாக்சி, தனி மருத்துவர் — இப்படிச் செலவழிக்கிறான். கொடிய நோயெல்லாம் தாக்கி மடியப் போகும் நிலையிலிருக்கும் ஏழைக்கெங்கே இந்த வசதி? ஏழைகள் பெரும்பாலும் பிணிக்காளாகி, பிணச்சாம்பலாவதற்குக் காரணமென்னவாம்? அவர்களுக்குப் போதிய சுகாதார வசதிகளோ தங்க இடமோ தரப்படாமையே, மேலும் இதுபோன்ற குறைகள் பல. குறைகளை ஓரளவு நிவர்த்திக்கலாம். வெறும் ஐந்தாண்டுத் திட்டம், 2-வது ஐந்தாண்டுத்திட்டம் என்று ஐம்பதாண்டுத்திட்டம் வகுத்தாலும், ஏழைகளின் வாட்டத்தைப் போக்க முடியாது. நாடும் உருப்படாது. இது உண்மை.

எனவே எது நாடு?
பசியில்லாத நாடு
பிணியில்லாத நாடு
பகையில்லாத நாடு
இதுவே பொன்னாடு

இதை வள்ளுவப் பெருந்தகையார்

உறுபசியும் ஓவாப்பிணியும் செறுபகையும்
சேரா தியல்வது நாடு.

என முப்பாலில் கூறிப்போந்தார்.

☆

எலும்பும் தசை நார்களும் சேர்ந்து ஒரு மனிதனை உருவகப்படுத்திவிட முடியாது. கண்டோர் வியக்கும் அழகுடன் மட்டும் இருப்பதாலோ அன்றி அழகான ஆடை, ஆபரணங்கள் பூண்டு உல்லாசச் சீமானாய் உலவிக் கொண்டு இருப்பதனாலோ அவனை மனிதன் என்று கூறிவிட முடியாது. மனிதன் என்ற பெயருக்கேற்ப அவன் மனிதத் தன்மையுடன் இருக்க வேண்டும்.

அறிவும் திருவும்

அறிவை நிலவென்றால், திருவை கதிரவனுக்கு ஒப்பிட்டுக் காட்ட முடியும். நிலவு வான்வெளியில் உலாவரும்போது, கதிரவன் எங்கோ ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளச் சென்றுவிடுகிறான். பகலவன் பவனி வரும்போது செம்மண் பாதையிலே மறைந்துகிடக்கும செப்புக்காசைப்போல, நிலவோன் எங்கோ சுவடு தெரியாமல் மறைந்து கிடக்கிறான்.

வான் வெளியில் மட்டும் இந்த விந்தை நிறைந்த செயல் நடைபெறுகிறதென்று எண்ணிவிடாதீர்கள்; வையகத்திலே வாழும் பல பெரிய மனிதர்களிடமும் அறிவும் திருவும் ஒரே நேரத்தில் சந்திப்பதில்லை. எனாரோ சில நாட்களில் நீலத் திரைவானில் நிலவோனும் பகலவனும் ஒன்றாகத் தெரிவதைப்போல, சில அறிஞர்கள் இந்தக் கோட்பாட்டுக்கு மாறுபடுகிறார்கள்.

'இரு நகரக்கதை' எழுதி இறவாப் புகழ் பெற்ற 'சார்லஸ் டிக்கன்ஸ்' ஆங்கிலக் கதாசிரியர்களில் புகழ் பூத்தவர். அவர் இறக்கும் தறுவாயில் அவர் எழுதிய ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் மூன்று மூனறு பவுன் தருவதாக அவரை முற்றுகையிட்டார்கள் நூல் வெளியீட்டாளர்கள். ஆனல் அறிவாற்றலும் கற்பனைத் திறனும் ஒருங்கே படைத்த அந்தக் கலைஞர் தன் பிஞ்சுப் பருவத்தில் கால் வயிற்றுக் கஞ்சிக்காகப் படாதபாடுபட்டார். பத்தாவது வயதிலேயேபழக்கொத்துப்போனிருந்த அவர் குடும்பத்தின்மீது பொறுமைக்காரச்சமுதாயம் கல்லை வீசி எறிந்தது. சொந்தத்தந்தை துன்பத்தை வாரியணைத்துக் கொண்டு சிறைசென்றார். சுந்தரத் தாய் வீடு வீடாகச் சென்று தொழில்புரியும் வேலைக்காரியானாள். நாதியற்ற டிக்கன்ஸ் வீதி வீதியாக அலைந்தார். மருந்துக் கடையொன்றில் மணிக் கணக்கில் தங்கியிருந்து புட்டிகளுக்கு 'லேபில்' ஒட்டினார். தூங்குவதற்குக் கிடைக்கும் கொஞ்ச நேரத்தில் விழிகளை ஏய்த்துவிட்டு, கதை எழுதத் தொடங்கினார். இருட்டு அறையில், நான்கு சுவர்களுக்கிடையில் அந்த ஏழை எழுதிய கதைகளை விளம்பர உலகம் முதலில் பொருட்படுத்தவில்லை. ஓய்வோ அன்றித் தலைசாயவோ இல்லை டிக்கன்ஸ்! அதன் பலன் ...? அவர் எழுதிய 'கிரிஸ்மஸ் கரோல்' என்ற எழுத்தோவியம் எத்தனை ஆயிரம் பிரதிகள் விற்றதென்றே கணக்கிட முடியாமற்

—கா. வேழவேந்தன்—

போய்விட்டது! மதிக்க மறந்த இந்த உலகத்தை உழைப்பு என்னும் சாட்டை கொண்டு துதிக்கவே வைத்தார் டிக்கன்ஸ். அன்று வறுமையில் உழன்ற டிக்கன்ஸ்தான் இன்று வையகமே மறக்கமுடியாத நிலை பெற்றுவிட்டார்.

என்றுமே இறவாத தத்துவங்களைத் தன் எழுதுகோலால் படைத்துக் காட்டியவர் இத்தாலிய மாக்கவிஞர் 'தாந்தே' பிறக்கும்போதே அறிவுச் செல்வத்தை வாரிக்கொண்டு வந்த தாந்தே, இந்த நானிலத்தில் பொருட் செல்வத்தை மட்டும் பெறுமலே வாழ்ந்து மடிந்தார். மரக்கிளையைப்பற்றியிருந்த கையை விட்டுவிட்ட பிறகு, மதியினை மதிக்கும் முட்டாளைப்போல, அந்த மாபெரும் கவிஞனை வகை அறிந்து பாராட்டத் தவறியது இந்த வையகம். உணர்ச்சி நிறைந்த கருத்துக்களின் ஊற்ருன அந்த உடல், வறுமைப்பிணியால் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கருகி மடிந்தது. ஈடு இணையற்ற அந்தக் கவிஞர் ஏழையாகவே மடிந்தார். இறுதிக் காலத்திலும் அவர் பிளாரன்சிலிருந்து ஓடஓட விரட்டப்பட்டார்; இந்தப் பாழான உலகத்திலிருந்து ஓடிய அவர் ஒரு பாழடைந்த மாதா கோவிலைத் தஞ்சமடைந்தார். அங்கே அவர் எழுதிய 'திருக்காட்சி' என்ற எழுத்தோவியம! இலக்கியப் பூங்காவில் தங்கநிற ரோஜாவாக மிளிர்கிறது. பாவம்! டிக்கன்சிடம் வணிகனுகவேனும் நடந்துகொண்ட இந்த உலகம், தாந்தேயிடம் கொள்ளைக்காரனுகவே மாறிவிட்டது!

இலக்கியமென்னும் கத்தியை அத்தனை துறைகளிலும் கூர் பார்த்தவர் எழுத்துலக மேதை 'எச். ஜி. வெல்ஸ்' ஏழ்மையைத் தோழமை பூண்ட குடும்பத்திலே வந்தவர். அவர் தந்தையோ தெருவிலே பானை விற்றுப் பிழைத்து வந்தார்; தாய் நாலைந்து வீடுகள் ஏறி, வேலைசெய்து குடும்பத்தை நகர்த்தி வந்தாள். சின்னஞ்சிறு வயதிலேயே—ஏனையோர் அறிவுச் செல்வத்தைத் தேடி, கல்விச் சாலைக்குப் போய்க் கொண்டிருந்த நேரத்தில்-வெல்ஸ் ஏதேனும் வேலை கிடைக்குமா என்று தெருத்தெருவாக அலைந்தார். துணிக்கடையிலும் மருந்துக்கடையிலும் இருந்து ஓயாப்

பணி புரிந்தார். இறகு முளைக்காத பறவையை, தாய்ப்பறவையே இரைதேடி வருமாறு கூட்டிலிருந்து விரட்டினால்—? வெல்ஸ் தன்னுடைய அவல நிலைகண்டு நெஞ்சம் வெந்துபோனார். அந்த அரும்பு உள்ளம் தன்னுடைய அருமையான உயிரையே மாய்த்துக்கொள்ளத் துணிந்துவிட்டது. ஆனால் ஓர் ஆசிரியர் அவருக்கு ஆதரவு தந்தார். வெல்சின் வாழ்வுத் தொடர் திசை மாறியது. தொடக்கத்தில் 5-ஆண்டுகள் வரை எழுதிய கதை, கட்டுரைகளை தனது அமையவில்லையே என்று கொளுத்திவிட்ட அதே வெல்ஸ், பின்னர் தன பேனாவால் மட்டும் 2-இலட்சம் பவுன சம்பாதித்தார். வறுமைப்பேய் அறிவை அழிக்க முனைந்தது; ஆனால் எப்படியோ அறிவு அதை வென்றேவிட்டது; எச். ஜி. வெல்ஸ் இறவாத புகழ் பெற்றார்.

'சமுதாய ஒப்பந்தம்' எழுதி, பிரஞ்சு நாட்டுச்சரித்திரத்திலேயே சாகாத இடம்பெற்றவர் 'ரூசோ'. வாளெடுத்துப் போர் தொடுத்த பிறகே ஒரு நாட்டின் வழிமுறைகளை மாற்றியமைக்க முடியும என்பதைத் திருத்தி, பேனாமுனையாலேயே புத்துலகம காண முனைந்தவர் அந்த அறிவுலக மேதை. ஆனால் உலகம்போற்றும் அதே ரூசோதான தொடக்க நாட்களில் ரொட்டிக்கு வழியின்றி, பார்ப்போர் பரிதாபபபடுமாறு அலைந்து திரிந்தார்.

'ஐரோப்பாவின் வியாதி' என்று அழித்தெழுதாக் கறைபடிந்த துருக்கியின் தலைவிதியையே மாற்றியமைத்து, அனைத்துலகும் மதிக்கச் செய்த 'முஸ்தபா கமால் பாஷா' ஏழையர் மரபிலே வந்த ஏந்தல்தான்! அவர் தந்தை கடற்கரை அலுவலகத்தில் மிகக் குறைந்த சம்பளம் பெற்று வாழ்ந்த ஓர் ஏழைக் குமாஸ்தா. குமாஸ்தாவின் மகனான கமால் பாஷாதான் குவலயமே போற்றும் நிலைக்கு உயர்ந்தார்.

அடிமை விலங்கொடிக்க அரும்பாடு பட்ட 'ஆப்ரகாம் லிங்கன்' ஜனாதிபதியாகவே பிறந்தவரல்ல! இரவல் வாங்கிவந்த புத்தகங்களைப் படிப்பதற்குக்கூட அடுப்பு வெளிச்சத்தைத் தேடிச் சென்றவர். விறகு வெட்டியின் தவப் புதல்வரான அவரால், எழுதிப் படிப்பதற்கு வேண்டிய சிற்பலகைகளைக்கூட கனவிலும் நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. சுண்ணாம்புக் கட்டியால் மண்வெட்டியின் மீது எழுதி எழுதிப் பழகினார். ஆனால் அதே லிங்கன்தான் அகில உலகமும் போற்றும பேரறிஞராகத் திகழ்ந்தார்!

பணம் படைத்த அமெரிக்க நாட்டின் ஜனாதிபதியாக இருப்பவர் 'ஐசன்ஹோவர்' உழைபபை உடன்கொண்டுவந்த அவர், பலனத்தோடு பிறக்க மறந்துவிட்டார். கான்ஸால் நகரத்தில் நித்த நித்தம் பாத்திரம் கழுவியும், பசு மாடுகளை மேய்த்தும் வாழ்க்கையைத் தொடங்கிய அவர்தான், இன்று செல்வம் கொழிக்கும ஒரு பெரிய வல்லரசின் முதல் தலைவராகத் திகழ்கிறார்!

எவ்வளவோபேர் வளமும் வசதியும் பெற்றுவாழ, எத்தனை எத்தனையோ அறிவியல் கருவிகளைக் கண்டு பிடித்துத் தந்தவர் விஞ்ஞான வித்தகர் 'தாமஸ் ஆல்வா எடிசன்.' ஆனால் அவரோ இளவயதிலேயே பொருளீட்ட வேண்டிய அவசியத்தால், இரயிலில் சென்று காய்கறிகளைக் கூவிக் கூவி விற்றுவந்தார். இலாபத்தையும் நஷ்டத்தையும கணக்குப் போட்டுப பார்த்த அதே மூளைதான், நாகரிகத்தின முன்னேற்றத்திற்கான பலப்பல அறிவியல் படைப்புகளை உலகுக்குக் கண்டுபிடித்துத் தந்தது.

புற்று நோய்க்கே ஒரு முடிவு கட்டும ரேடியத்தை கண்டறிந்த 'மேடம் கியூரியம்மையார்' ஒரு பணக்காரியின வேலைக்காரியாக இருந்தார். உலகிலேயே ஒப்பற்ற செல்வரான 'ஹென்ரிஃபோர்டு' ஓர் ஏழை உழவரின் மகன்; இளமையிலேயே வீட்டைவிட்டு ஓடிப்போய் எதிர்பாராத இன்னல்களை எல்லாம சந்தித்த அவர் மூளையிலே உதித்ததுதான இன்று சாலைகளிலே பரபரப்பூட்டும் மோட்டார் வண்டிகள்.

மண்ணெண்ணெய்க் கிணறு தோண்டி, எண்ணற்ற அளவில் செல்வம் படைத்தவர் 'ராக்பெல்லர்.' வையகமே என்றும் மறக்க முடியாத அளவு அறவாழ்வு வாழ்ந்தவர். ஆனால் அதே ராக்பெல்லர்தான் முதலில் உருளைக் கிழங்குகளை வெட்டிக்காயவைக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டு வயிறு காய்ந்துவிடாமல் பார்த்து வந்தார்!

தத்துவ நூலின் தந்தை 'சாக்ரடீஸ்' கோழிக் குஞ்சுகளைக் கடன் வாங்கிக் காலங்கழித்தவர்; இறக்கும்போதுகூட, தன்னை நெருங்கியவர்களிடம் தான் கடன் வாங்கிய கோழிக்குஞ்சைத் திருப்பித் தந்துவிடுமாறு வேண்டிக்கொண்டிருக்கிறார்!

சகமெலாம் ஏற்றிப்போற்ற, ருஷ்ய நாட்டின் மாபெரும் தலைவனாக விளங்கிய 'ஸ்டாலின்' அன்று டம் செருப்புத் தைத்துக் காலந் தள்ளிய ஓர் ஏழைக்குத்தான் மகனாகப் பிறந்தார்!

'மூலதனம்' என்ற அரிய பொருளியல் நூலை அளித்த 'கார்ல்மாக்ஸ்' செல்வத்தில் புரண்டெழுந்தவர்கள் மத்தியில் பிறந்து இந்தச் சிறந்த நூலை எழுதவில்லை; அவரும் மிகமிக எளியவரின் குடும்பத்தில் வந்தவர்தான்!

நாற்றமில்லாத வெங்காயமும், முள்ளில்லாத ரோஜாவும் உற்பத்தி செய்ய இந்த நானிலத்திற்குக் கற்றுக்கொடுத்த விஞ்ஞான மேதை 'லூதர்பர்பாங்' உணவுக்காகத் தெரு நாயுடன் போராடிய பிச்சைக்காரராக வாழ்ந்தார்!

இவர்களையெல்லாம் நாம் காணும்போது, என்றோ 1800-ஆண்டுகளுக்குமுன் எடுத்துச் சொல்லிச் சென்றாரே. நம் வள்ளுவர். அவர் சொற்கள் நினைவுத் திரையில் வந்து மோதுகின்றன:

'இருவேறு உலகத்தியற்கை திருவேறு
தெள்ளிய ராதலும் வேறு'

★

முள் நிறைந்த செடியிலே தான் வனப்பும் வாசனையும் தருகின்ற ரோஜாப்புஷ்பம் மலர்கின்றது. அதுபோலவே, சொல்லொண்ணாத் துயரங்களுக்கும் தாங்கமுடியாத எதிர்ப்புகளுக்கும் மத்தியிலேதான் உண்மை பூத்து மலர்கிறது.

இந்தி வெறியர்களுக்கு!

—[★]—

இந்திப் பிரச்சினை இன்னும் தீராமலே இருந்து வருகிறது. இந்தியை உத்தியோக மொழியாக்க வேண்டுமா வேண்டாமா; உத்தியோக மொழியாக்கினால் புதிய 'பரீட்சை' என்று முதல் தொடங்குவது? ஆங்கிலத்தையும் இன்னும் கொஞ்சக் காலத்துக்கு இந்தியுடன் உத்தியோக மொழியாக வைத்திருப்பதா வேண்டாமா? என்பன போன்ற, இந்தியுடன் சம்பந்தப்பட்ட, பல பிரச்சினைகளுக்கும் ஒரு வித முடிவும் ஏற்படவில்லை. திரு. இராசகோபாலாச்சாரியைப் போன்ற தென்னாட்டுத் தலைவர்களின் தீவிர எதிர்ப்பினால், வடநாட்டு இந்திவெறியர்கள் நினைத்தபடியெல்லாம் நடக்காது என்பது தெளிவாகியுள்ளது.

எந்த ஒரு காரணத்திற்காகவும் இந்தி அரசாங்க மொழியாகக் கூடாது என்று ஆச்சாரியார் போன்றவர்கள் தகுந்த காரணங்களுடன் வாதாடும்போது, இந்தியையும் ஆங்கிலத்தையும் ஒரே அந்தஸ்தில் ஏற்றுக்கொண்டு 'அர்த்தநாரீசுவர பதவி' கொடுத்திருக்கின்றனர் சென்னை அரசினர்.

அரசாங்கமொழிப்பிரச்சினையைப் பொறுத்த வரையில், ஒருவித தெளிவற்ற இரண்டுங்கெட்டான் நிலைமையே நீடித்து வருகிறது. இந்தி வெறியர்கள தெளிவற்ற தன்மையிலும, இந்தி பேசாத பகுதியினர் இரண்டுங்கெட்டான் நிலைமையிலும இருந்து வருகின்றனர். இந்நிலையில, சில அமைச்சர்கள், தலைவர்கள் ஆகியோரின் பேச்சுக்கள், மக்களிடையே மனப் பூசலையும் குழபபத்தையும் பீதியையும் தூண்டிவிடுவனவாக அமைந்திருக்கின்றன.

இந்திய சர்க்கார் கல்வியமைச்சர் ஸ்ரீமாலி சமீபத்தில் கூறியிருக்கிறார், தேச ஒற்றுமையை முன்னிட்டு இந்தியப் பல்கலைக் கழகங்கள் எல்லாம், ஒரு பொதுமொழியைப் போதனா மொழியாகக் கொள்ளவேண்டும் என்று. எது பொதுமொழியாகவிருக்கவேண்டுமென்பதை அவர் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால், அது ஓர் அன்னிய மொழியான ஆங்கிலமாக இருக்கக்கூடாது என்பது அவர் திடமான கருததாகும். ஆகவே, இந்தியப் பல்கலைக் கழகங்களெல்லாம் இந்தியையே போதனா மொழியாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதே ஸ்ரீமாலியின் விருப்பம் என்பது புலனாகிறது. இதே விருப்பத்தை வேறு பல வடநாட்டுத் தலைவர்களும் தெரிவித்திருக்கின்றனர்.

> கேரளத்தைச் சேர்ந்த கோட்டையம் நகரிலிருந்து பிரசுரிக்கப்படும் "**கேரள பூஷணம்**" என்ற மலையாள தினசரியின் 5—6—58 இதழில் வெளியிடப்பட்ட தலையங்கத்தின் தமிழாக்கம்தான் இங்கு தரப்பட்டிருப்பது.

இந்த விருப்பத்தை நிறைவேற்றவும் அவர்கள் முயலக்கூடும் என்ற பீதி ஏற்படலாம. வடநாட்டு இந்திவாலாக்களுக்கு, இந்தியைத் தேசியமொழியாகவும உத்தியோக மொழியாகவும் தூக்கிவைத்தாலும போதாது; பல்கலைக் கழக மொழியாகவும அங்கீகரித்தால் தான் அவர்கள் ஓய்ந்திருப்பார்கள். இவற்றையெல்லாம் கண்டும கேட்டும்கூட, இனியும் தென்னாட்டு மக்கள் எப்படிக் கலக்கமடையாமலிருக்க முடியும்?

எவ்விதமேனும், இந்தி பேசப்படாத மாநிலங்களிலுள்ள பல்கலைக் கழகங்கள், இந்தி வெறிக்கு இரையாகுமென்று நினைக்க முகாந்திரமில்லை. ஆங்கிலததைக் கைவிட நேர்ந்தால், பிரதேச மொழியைத்தான் போதனா மொழியாகக் கொள்ளவேண்டும் என்ற கருத்தையே பல பல்கலைக் கழகங்களும் தெரிவித்திருக்கின்றன. இந்தி பேசப்படாத மாநில பல்கலைக் கழகங்களெல்லாம் இந்தக் கொள்கையைக் கடைபிடிக்கக்கூடும். நமது (கேரள) கல்வியமைச்சரும் இதைத்தான் ஆதரித்திருக்கிறார்.

மொத்தத்தில், வடக்கத்தியர், அரசியல் சட்டததின் கால வரம்புக்குள் ஆங்கிலத்தின் இருப்பிடத்தில் இந்தியைக் கொலுவேற்ற முயலுகின்றனர் என்றே நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. கூரைப் பொந்திலிருந்து தலை நீட்டும் பாம்பைப்போல, அவர்களது 'ஆர்வம்' அடிக்கடி தலைநீட்டுகிறது. இதை நன்கு புரிந்துகொண்டே, சர். பி. டி. ராஜன் எச்சரித்திருக்கிறார், இந்திபேசாத மக்கள் மீது இந்தியைத் திணித்தால் ஒற்றுமைக்குப் பதில் பிளவு தான் ஏற்படும் என்று. இந்தத் 'திணிப்பு இயக்கம்' தலைதூக்கி வருவதன் காரணம், மத்திய அமைச்சரவையில் உத்தரப் பிரதேசத்தினருக்குள்ள பெரும்பான்மையே என்பது அவர் கருத்தாகும்.

இந்திப் பிரச்சினை சம்பந்தமாக எழுந்துள்ள நிச்சயமற்ற நிலைமை மேலும நீடிப்பது ஆபத்தானது. பெரும் பான்மையினர் விருப்பத்தை மதிபபதே ஜனநாயகம் என்றால், இன்னும் சிறிது காலம் ஆங்கிலமே உத்தியோக மொழியாக நீடிக்க, உடனடியாக அரசியல் சட்டம் திருத்தபபடவேண்டும். வடநாட்டு அமைச்சர்களும் தலைவர்களும இதற்கு இணங்க மறுத்தால், இந்தி பேசாத பிரதேச மக்கள் இதற்காக ஒருமுகமாக நின்று போராடவேண்டும்.

கோவை மாவட்ட

தி. மு. க. 3-வது மாநாடு

1958 சூலை 5, 6 சனி, ஞாயிறு ஆகிய நாட்களில்

கோபிசெட்டிபாளையம்

வி. பி. இராசு நகரில் அமைந்துள்ள அர்ச்சுனன் பந்தலில்
நாகம்மையார் அரங்கில் நடைபெறும்.

தலைவர்	திறப்பாளர்
ஏ. வி. பி. ஆசைத்தம்பி M. L. A.	**ஆர். தர்மலிங்கம்** M. P.

அண்ணாதுரை, நாவலர் நெடுஞ்செழியன்

கழகக் காவலர்கள், மாவட்டச் செயலாளர்கள்,
நடிகச் செல்வர்கள் அனைவரும் வருவர்.

★

மராட்டியத் தலைவர்கள்:

பாவாசாகிப்மகாதவுன்கர் எம். பி., **பி. ஆர். சாவன்** எம். பி.

மாநாட்டையும், தி. மு. க-வையும் காணவருகின்றனர்!

★

இயல், இசை, நாடக நிகழ்ச்சிகள்

சிறப்பான முறையில் நடைபெறும்.

தாயகத்தோரே! தவறாமல் வருவீர்! நம்புகழ் நாட்டுவீர்!!

இரு நாட்களுக்கும் நுழைவுக் கட்டணம்:—**ரூ. 5, 3, 2,** பெண்களுக்கு ரூ. **1**

பு. நாராயணன் *வ. கு. தலைவர்,* **ஈ. வெ. கி. சம்பத்** *எம். பி. பொருளாளர்.*

எஸ். அப்பாவு, பி. ஏ. சாமிநாதன் *செயலாளர்கள்.*

கே. எஸ். சீரங்கராயர், ஜி. கே. பழனிச்சாமி *தொ. ப. தலைவர்கள்.*

ஜி. ஏ. வெங்கடாசலம் *விளம்பரப் பொறுப்பு.*

"காமிக்" காட்சி!

—பழநி—

"கொப்பன் மவனே, அடிப்பியோ, திங்கண்டா" என்று ஆத்திரத்தில் ஆரம்பித்து, அழுகுரலில் முடிக்கும் காட்சியை 'சகுந்தலை' படம் கண்டோர் மறந்திருக்க முடியாது. கையாலாகாதவனுக்குப்பேச்சிலே காரம் இருந்து என்ன பயன்?—என்பதை, கலைவாணர் N. S. K. அவர்கள், T. S. துரைராஜ் மூலம் உணர்த்திய காமிக் அது! உரத்த குரலில் ஆரம்பித்து, உட்கார்ந்தபடி ஓலமிடும், அக்காட்சியை அன்பர் காமராசர், கவனமூட்டியிருக்கிறார், இக்கிழமை. தஞ்சைக்கருகிலுள்ள நடுக்காவேரி எனுமிடத்திலே, ஜூலை 19-ந் தேதி பேசுகையில் சொன்னாராம், "நான் ஏன் வடக்கிலிருக்கிற யாருக்கும் பயப்பட வேண்டும்!" என்று. விருதுநகராரின் வீரம்; காண மகிழ்கிறோம்! ஆனால் அவ்வீரம், தீயைக்கண்ட கற்பூரமாகவன்றோ ஆகி வருகிறது, டில்லியைக் கண்டதும்!!

காமராஜ், கனகவிசயர் பரம்பரையல்ல; உழைத்துழைத்து உரமேறிய உடல் கொண்டவர். வீர இனம்! இவருக்கு வீரம் இல்லாதிருப்பின்வியப்புக்குரியதேயன்றி, வீரம் இருப்பது ஒருசிறப்பல்ல. கற்பு எப்படித் தமிழ்ப்பெண்ணின் சொத்தோ, அதுபோல வீரம் தமிழனின் பரம்பரைக் குணம்! அஞ்சான், தமிழன். அதுவும், முத்துக்கடலும், முல்லைக் கொல்லையும் கொண்ட ஒரு வீர மரபின் வழிவந்த, அவர், யாருக்கும் பயப்பட வேண்டியதில்லை. எனினும், "நான் கற்பிழந்தவள் அல்ல" என்று சொல்லித் தெரிய வேண்டிய கட்டத்துக்கு அவர் அழைத்துவரப்பட்டு இருக்கிறார்! தஞ்சையில், அண்மையில், பெருமையோடு நடந்து முடிந்த தி. மு. க. மாநாட்டின், வெற்றி இது!!

"நான் ஏன் பயப்படவேண்டும்?" என்று கேட்கிறார். இதே, கேள்வியைத்தான் நாமும் கேட்கிறோம். வடக்கிற்கும், வடநாட்டிலிருக்கும் தலைவர்களுக்கும், இவர் ஏன் பயப்படவேண்டும்? காமராஜ் என்ன கங்காணி வேலை பார்த்தவரா! கைது செய்யப் போலீசார் வருகின்றனர் என்றதும் கழுநீர்ப் பானை எங்கேயுள்ளது என்று தேடி ஒளிந்தவரா! கழிசடையா—ஒன்றுக்கும் உதவாதவரா! ஒரு நாளுமில்லை. வடக்கில் வாழும் காங்கிரஸ் தலைவர்கள், எந்தள

அரங்கண்ணல்

வுக்குத் தியாகம் செய்ததாகச் சொல்லப்படுகிறதோ அந்தளவுக்குத் தியாகம் செய்தவர். இன்னும் சொல்லவேண்டுமானால் காங்கிரஸ் பணிக்காக, கலியாணமே செய்யாத பிரம்மச்சாரியாக இன்னும் இருந்து வருபவர். இப்போது காங்கிரஸ் தலைவராக இருக்கிறாரே தேபர், அவர் காங்கிரஸ் தலைவராக நேருவால் முடிசூட்டப்படுமுன், காங்கிரஸ் காரியக்கமிட்டியில் கூட அங்கம்வகித்ததில்லை. தெற்குஎன்றாலே காமராஜ் என்று சொல்லுமளவுக்கு, நீண்ட காலமாகக் காங்கிரஸ் காரியக் கமிட்டியில் இருந்து வருபவர். அப்படிப்பட்டவர், ஏன் வடவருக்குப் பயப்பட வேண்டும்? அவசியமும் இல்லை! அர்த்தமும் இல்லை!!

நாணலைக் கண்டு நரி பயந்திடுவதில் பொருளுண்டு; சிங்கம் ஏன் அஞ்சவேண்டும். புல்லுக்குச் சிரம் குனிவதுண்டோ புலி? வில்லுக்கு அஞ்சுவானோ வீரன்?— காமராஜ், தமிழ் நாட்டுக் காங்கிரசிலே சிங்கம். தேர்தல் களத்திலே புலி. எதிரிகளை வசியம் செய்வதிலே, சூரர். இப்படிப்பட்டவர், வடக்கைக் கண்டு ஏன் பயப்படவேண்டும்? எதற்காக வடக்கிலிருக்கும் தலைவர்களுக்காக அஞ்சுதல் வேண்டும்? — தேவையில்லை என்றே நாம் கூறி வருகிறோம். தேசமாளும் அமைச்சரும், அதே கேள்வியைக் காரத்துடன் எழுப்புகிறார், நான் ஏன் பயப்பட வேண்டும், என்று!!

முதலமைச்சரின் முழக்கம், காதுக்கு விருந்து; ஆனால், கருத்துக்கு, கசப்பு மருந்தாகவன்றோ உள்ளது. அடிப்பியோ, சிங் கண்டா எனும் கதையை அன்றோ நினைவூட்டுகிறது.

"வடநாட்டினரே! உம்மோடு சேர்ந்து, சுதந்திரப் போரில் தெற்கும்தான் போரிட்டது.

சுதந்திரம் வந்தபிறகு திட்டங்கள் பல போட்டீர்கள். ஆலைகள் அங்கே! அணைக்கட்டுகள், வடக்கே! 100கோடி 200கோடி என்று ஏராளமான திட்டம் அங்கே! எமக்கோ, எதுவுமில்லை மிகமிகச் சாதாரணமான உதவிகள்தான் செய்துள்ளீர்.

ஒரு இரும்பாலைக்கு வழியில்லை — உர உற்பத்தி ஆலைக்கு வழி

யில்லை— இருப்பதெல்லாம் ஒரே ஒரு நெய்வேலி! அதுவும் 100-கோடிக்குள்தான்!

*

எந்நாட்டிலுமுள்ள தொழிலதிபதிகள்— அரசியல் வாதிகள்— ஏடுகள்—எல்லாம், இக்கேட்டை எடுத்துரைக்கின்றனர். எனினும் ஏதும், செய்யவில்லை?

*

என்ன நியாயம் இது? இது சரியா? சொல்லும்! சொல்லும்!!

என்று, இதுநாள்வரை, எப்போதாவது டில்லிபீடத்தை அதட்டிப் பேசியுள்ளாரோ வெனின், இடையாது. எனினும், "நான் ஏன் வடவருக்குப் பயப்படவேண்டும்; எனக்கு என்னைத் தேர்ந்தெடுத்த மக்கள் நலனில் தான் அக்கரை" என்று சொல்லுகிருர்.

நாடு, காடாகிறது. நலம் மலரவில்லை. இரண்டு ஐந்தாண்டு திட்டங்கள் போட்டும ஏதும் பலனில்லை—என்று, தி. மு. க. மட்டுமல்ல,

சர். சி. பி. இராமசாமி
அனந்தராமகிருஷ்ணன்
ஆச்சாரியார்
மெயில்
இந்து
மித்தரன்
சந்தானம்
அனுமந்தையா
அன்னுமாஸ்கானிஸ்......

போன்ரேரும் சொல்லுகின்றனர்! இவர்கள் எல்லாம், எதிரிகளோ, நம்மைப்போல் நாட்டுப் பிரிவினை விரும்பிகளோ, அல்ல!! எனினும், நாட்டின் நிலைமையினை அவர்கள் அறிவதால், எதிர்காலம்பற்றி அஞ்சுவதால், எடுத்துரைத்து வருகின்றனர்.

சுதந்திரம் மலர்ந்து பத்தாண்டுக்குமேலாகியும், நாட்டைப்பார்க்கிரேம். நலிவு தீரவில்லை; குமுறல் தான் எங்கும்.

கண்ணீர்வடிக்கும் கைத்தறியாளர்!
கலங்கும் இலங்கைத் தமிழர்
வேலையில்லாமல் அலைவோர்.
விலைவாசி உயர்வு.

இப்படி, எதைப் பார்த்தாலும் பிரமிட் கோபுரம்போல் பெரிதாக வளர்ந்துள்ளதேயன்றிக் குறையவில்லை. நீரில்லாத பாலாறு! நிலமில்லா உழவன்! வேலையில்லா வாலிபன்! இயங்காத தறி!—இப்படித்தானிருக்கிறது, நாடு.

வடக்கைப் பார்த்திடிலோ, தாமோதர் நதிப்பள்ளத்தாக்கு, கோசி அணை, சந்திகார் புதிய நகரம், பம்பாய் ஆலைகள். இப்படிப் பற்பல காட்சியளிக்கின்றன. போதாக்குறைக்குப் படம் எடுத்தும் காட்டுகின்றனர்.

இந்தப்பரிதாபகோலத்தை இதுநாள்வரை எடுத்துக் காட்டியதுண்டோ காமராசர்? வாதாடியதுண்டோ! வம்புசெய்ததுண்டோ! பயமின்றிக் கேட்டதுண்டோ!!

"செச்சே! நான் என்ன பிரிவினை விரும்பியா? வடக்கு தெற்கு என்று பேச, நான் என்ன தேசிய உணர்ச்சி அற்றவனு! அப்படித் தான் வடக்கு வாழத் தெற்கு தேய்ந்துகொண்டா உள்ளது. சுத்தப் பொய். தி. மு. க-க்கள் பித்தலாட்டம் பேசுகின்றனர்" இதுபோலத் தானும், தனதுசகாக்களை விட்டும், ஆங்காங்கும் சங்கநாதம் செய்ய முற்படுகிருரே ஒழிய, ஒரு நாள் கூட வடவருடன் வாதாடியது இடையாது. இவருக்கு முனபு, இதே முதலமைச்சர் பீடத்திலிருந்த,

பிரகாசம்
ஓமந்தூரார்
குமாரசாமிராஜா
ஆச்சாரியார்

அனைவரும் வடக்கு, தெற்கை, வஞ்சிப்பதாக, சமயம் இடைத்தபோது எடுத்துச் சொல்லியிருக்கின்றனர். ஏடுகளைப் புரட்டினுல் கிடைக்கும். அதுமட்டுமல்ல, சென்றகிழமை, தென்னுட்டில் சுற்றுப்பயணம் நடாத்திய அகில இந்தியப் பிரஜா சோஷியலிஸ்டு கட்சியின பொதுக் காரியதரிசியாம் கோரே என்பார், காமராஜ் 'பயம் ஏன் எனக்கு?' என்று வினு எழுப்பியதற்கு முதல் நாள் சென்னை நிருபர்களிடம் பேசும் போது,

"தெற்குமீது வடக்கு ஆதிக்கம், பொருளாதாரத் துறையில் பின் தங்கியிருப்பது ஆகியவைதான் பிரிவினை கோரிக்கை கிளம்பியிருப்பதற்குக் காரணம் என்ற வாதத்தில், சிறிது பசையிருக்கலாம்......"

என்று, எங்கே நமது குரலை ஒப்புக்கொண்டதாகிவிடுமோ எனும் அச்சத்தில் வார்த்தைகளை அளந்து போட்டுப் பதிலளித்து விட்டு,

"அமெரிக்காவில், தொழில்கள் நிறைந்த வட பகுதிக்கும், விவசாய பிரதேசமான தென் பகுதிக்கும் பொருளாதார சமநிலை இல்லாமலிருந்ததால்தான், அங்கு உள்நாட்டு யுத்தம் மூண்டது. பொருளாதார சமநிலை இல்லாவிடில் இத்தகைய போக்குகள் தலைதூக்கும்"

என்று விளக்கமும் உதாரணமும் தந்திருக்கிருர். கோரே கூற்றின் சாரம் என்ன? வடக்குத் தொழில் வளம் நிரம்பியது; தெற்கு விவசாய வளம் கொண்டது. வடக்கு பணக்கார நாடு; தெற்கு ஏழை நாடு—என்பதுதானே!!

கோரே, ஒரு வடநாட்டுக்காரர்—அகில இந்தியா ஒன்ருக விளங்கவேண்டும் என்கிற ஆசை கொண்டவர்—அவர் கூட, இப்படிப் பேசுகிருர்! தென்னுடு, தொழில்வளம் இல்லாத இடம்—அப்படியிருந்தால் 'அமெரிக்கா போல உள்நாட்டுயுத்தம் ஏற்படத்தான் செய்யும்! என்கிற அளவுக்கு — எடுத்துரைக்கிருர். ஆனுல், காமராஜ்? இதைச் சொல்லும, நம்மீது, பாய்வதே தேசப் பணியென்று இருந்து வருகிருர்! அதே சமயத்தில், "நான, ஏன் வடவருக்குப் பயப்படவேண்டும்?" என்றும தோள் தட்டிக் கேட்கிருர்!!

நாட்டுவளம் ஒருபுறம் இருக்கட்டும்,

மொழிவளம்—பற்றி, பயமறியாப் பைந்தமிழர், என்ன செய்தார்? தபால் தலைகளைப் பார்க்கிரேம்; வயிறு எரிகிறது. ரேடியோவைப் பார்க்கிரேம்; 'வானெலி' போய் 'ஆகாஷ்வாணி' வந்திருக்கிறது. மெல்ல மெல்ல, ஒவ்வொரு துறையிலும், இந்தி, ஆதிக்கம் பெற்றுக்கொண்டே வருகிறது.

ஒருபக்கம், இந்தியைத் திணிக்க மாட்டோம் என்று சொல்லிக் கொண்டே வடநாட்டுக்காரர்கள், உத்தியோக நியமனம், உயர்தரப் படிப்பு முதலியவைகளில் இந்தியைப் புகுத்திக்கொண்டு வருகின்றனர்.

புழங்கும் நாணயத்தின் பெயரே நயா பைசா!!

வழங்கும் பழைய பெயர்கள் இந்திமயமாகிக்கொண்டு வருகின்றன!!

பயமற்ற காமராசர் என்ன செய்தார்? விளக்கமளிக்கிறார்! கண்டிக்கிறார்!! தி. மு. க.க்களுக்கு வேறென்ன வேலை? — என்று எடுத்துப் பேசுகிறார். ஆனால், மொழிவளம்பற்றிய பிரச்னையிலும், தி. மு. க. மட்டுமல்ல,

சகல நிபுணர்கள்.
விஞ்ஞானிகள்.
டாக்டர் இலட்சுமணசாமி.
டாக்டர் இரத்தினசாமி.
ஆச்சாரியார்.
சர். சி. பி.
மைசூர் முதல்வர்.
பேராசிரியர்கள்.
இந்து, மித்திரன்.
மெயிலும், பிறவும்
கம்யூனிஸ்டு.
தமிழரசு.
சோஷியலிஸ்டு.
நல்லோர்

எல்லோரும், டில்லியின் போக்கை, எடுத்துக் கண்டித்து வருகின்றனர். என்ன செய்தார், காமராசர்? இவர்தான் பயமற்றவராயிற்றே! பறந்து போனாரா—சண்டை பிடித்தாரா — பரிகாரம் கண்டாரா? ஏதோ, தனக்கும் தமிழ்மொழி மீது அபார அன்பு இருப்பதாகக் காட்டிக்கொள்ள முயற்சிக்கிறாரே யன்றி, உருப்படியாக ஏதேனும் செய்ததுண்டோ! செய்யும் அறிகுறியேனும் உண்டோவெனில், நம்பிக்கை மலரவில்லை நமக்கு!!

இவை போகட்டும். இன்னொரு பிரச்னை. மிகமிகச் சாமான்யமானது. இதை நிறைவேற்றிட, நல் மனம் இருந்தால் போதும்— வடவருடன், பெரிய போருக்குக் கிளம்பிடும் அவசியம்கூட இல்லை. அதுதான்,

சென்னைக்குத் தமிழ்நாடு என்று பெயரிடுவது!!

இதையாவது, வடநாட்டுக்குப் பயப்படாத இவ்வீரர்செய்தாரோ? மிகமிகச் சிறு விஷயம் — பிறந்த நாட்டையும், பேசும் மொழியையும் கௌரவப்படுத்தும் விஷயம்— இதற்காவது, ஏதாவது செய்தாரோ, காமராசர்? இந்தப்பிரச்னையில்கூட, தி. மு. க. மட்டுமல்ல,

எல்லோரும் ஒன்றுகூடி நின்றே விண்ணபபித்தனர் — வேண்டுகோள் அனுப்பினர். செய்யவில்லை காமராசர்!;

அவர், இங்ஙனம், எந்தப் பிரச்னைக்கும் பரிகாரம் தேடாததற்குக் காரணம், டில்லியிடம் அவருக்குள்ள பயம்தான்; டில்லி, இபபடி இவர்களை ஆட்டிப் படைக்கிறது, என்றே நாம் எண்ணுகிறோம்.

டில்லிக்கு நான் ஏன் பயப்பட வேண்டும்? — என்று காமராசர் கேட்கிறார்.

“காமராஜ் என்ன செய்வார்? நல்லவர், நம்மவர்! அவரைப் பிடித்தாட்டும் டில்லியின் குடுமியைக் குலுக்கவேண்டும்,” என்று பெரியார் அவர்கள் கூடக் கருதுகிறார்; ஆதரவு நல்குகிறார்.

காமராசரோ, “வடக்கேயிருக்கிறவர்களுக்கு நான் ஏன் பயப்பட வேண்டும்?”, என்று நடுக் காவேரியில், கர்ச்சிக்கிறார்.

ஒன்று, நாம் அழிவதற்குக் காரணம் வடக்காயிருக்கவேண்டும்;

அல்லது, காமராசர் போன்றவர்களாயிருக்கவேண்டும்.

எஜமான விசுவாசத்தையொட்டி, இவ்விதம் காமராஜர் பேசுகிறாரே ஒழிய, இந்திய அரசியலமைப்பின்படி,

இவர் பயந்தாலும் பயப்படாவிட்டாலும், எதையும் சாதிக்கமுடியாது.

இன்றுள்ள அரசியலின்படி, டில்லிதான் சகலமும்; இவர் எடுபிடிதான்.

வேண்டுமானால்; தனது கீர்த்தியைக் காட்டிக்கொள்ளவும், வீரப்பிரதாபத்தை வெளியிடவும், இது போன்ற பேச்சுக்கள் பயன்படுமே ஒழிய, காமராசரையும், அவரது தியாகமும் வீரமும் விழலுக்கிறைத்த நீராகிவிட்டதையும், தமிழகம் நன்கு அறிந்திருக்கிறது.

வடவருக்கு அவர் தாசராகிவிட்டதால், அந்த வலையிலின்று மீண்டும் நிலைமையில்லாததால், இப்படியெல்லாம் பேசுகிறார்; நமக்குப் பதிலளிப்பதாக நினைத்துக்கொண்டு “நான் ஏன் வடநாட்டுக்குப் பயப்படவேண்டும்”, என்று கர்ச்சிக்கிறார்.

கர்ச்சனை முடிந்த மறு நிமிடமே அவர் இதயம், எப்படியிருக்கும் என்பதை நம்மால் அறிய முடிகிறது. அப்போதுதான், கையால் ஆகாதவனுக்குப் பேச்சிலே கனமும் வீரமும் இருந்தென்ன பயன் எனும் பழமொழியும்; கலைவாணரின் ‘காமிக்’ காட்சியும் கவனத்துக்கு வருகிறது. “நான் ஏன் வடவருக்குப் பயப்பட வேண்டும்?” என்று கேட்ட காமராசர், “எனது அக்கறையெல்லாம் என்னைத் தேர்ந்தெடுத்த நாட்டு மக்களின் நல்லெண்ணத்தைப் பெறுவது ஒன்றுதான்” என்றும் பேசியிருக்கிறார்.

சாத்தூர் தொகுதிக்குப் போய் இவருக்கு ஓட்டளித்த மக்களையும், அங்கு திண்டாடும் தீப்பெட்டி தயாரிப்பாளர்களையும் கேட்டால், இவர் பெற்று வரும் நல்லெண்ணம் புரியும்.

தன்னை M.L.A. யாக மட்டுமின்றி, முதலமைச்சராக ஏற்றுக்கொண்டுள்ள நாட்டு நலனில், இவர் காட்டிய அக்கறையென்ன? தொழில் வளம் வேண்டுமென்பது, நாட்டு நலனில்லையா! மொழி அழியக்கூடாது, என்பது நாட்டு நலனில்லையா! தமிழ்நாடு என்று பெயர் கோருவது நாட்டு நலனில்லையா! எதனைக், காமராசர், நாட்டு நலன் எனக் கருதுகிறார்? தான் அக்கறை காட்டுவதாகச் சொல்கிறார்?

இந்தப் பிரச்சனைகளில், தி.மு.க. மட்டுமல்ல, நாட்டின் நாடியே, துடிப்பு எழுப்பி வருகிறது. அறிவார்; ஆயினும், சிறப்போடு நடந்து முடிந்த தஞ்சை தி. மு. க. மாநாட்டைப்பற்றிக் கேள்வியுற்ற உடனே அந்த மாவட்டத்தில் சரியும் காங்கிரசைச் சரிபபடுத்திட வன்றோ சென்றுள்ளார்? அதனால், ஏதோ பேசியிருக்கிறார்— “எனக்கென்ன பயமா?” என்று கேட்டிருக்கிறார்.

ஒரு தாக்கீது மட்டும் வரட்டும், டில்லியிலிருந்து. ஆடாமலிருப்பாரா! எனக்கென்ன நீ உத்தரவு போடுவது, என்று கேட்பாரா!! கேட்டால், மறு நிமிடமே, கவர்னரின் கை, காமராசரின் பதவிக் கழுத்தில் இருக்குமே!!

★

"ELEGANT"

காஞ்சீபுரம், 8க, திருக்கச்சிநம்பி தெரு "திராவிடநாடு" அச்சகத்தில்
[illegible] அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்படுகிறது.